

ŠTIRJE KORAKI ZA VELJAVNO SPOVED

1. Spraševanje vesti
2. Kesanje
3. Izpoved grehov
4. Zadoščevanje (pokora, spreobrnjenje)

Če bi resnično verjeli v Boga, ne bi skrivali svojih grehov. Gre za vprašanje duhovnega spreobrnjenja.

Največja kriza je kriza vere – v naši veri je pogosto več religije kot živega odnosa z Bogom. Vse več ljudi se te krize zaveda – a to je težka in suha pot. Slabo nam gre na področju pokore, sprave in priznanja resnice.

SPOROČILO ZAKRAMENTA SPRAVE NA PODROČJU ZLORAB V CERKVI

Uporaba štirih temeljnih korakov zakramenta sprave za soočenje z zlorabami v Cerkvi – še posebej, ko so jih povzročili njeni služabniki ali ustanove – odpira pot k **globljemu in iskrenejšemu cerkvenemu in skupnostnemu spreobrnjenju**. Tukaj je prikaz, kako se ta model lahko preroško in teološko uporabi:

1. SPRAŠEVANJE VESTI

»NAJ NOBEDEN NE GLEDA SAMO NASE, TEMVEČ TUDI NA DRUGE.« (Flp 2,4)

Cerkev, zlasti njeno vodstvo, se mora vključiti v resnično in globoko spraševanje **kolektivne vesti**.

To vključuje:

Priznanje **sistemskih zlorab, utišanja žrtev in institucionalnega prikrivanja**.

Poslušanje pričevanj preživelih z ponižnostjo.

Pregled preteklih odločitev, opustitev dolžnosti in sokrivde, zlasti pri predstojnikih.

Treba je poimenovati **strukturni greh**, ne le osebno krivdo.

2. KESANJE

»MOJA DARITEV BOGU JE POTRT DUH, POTRTEGA IN POBITEGA SRCA, O BOG, NE PREZIRAŠ.« (Ps 51,19)

Prisotno mora biti **resnično kesanje** – ne le obžalovanje zaradi javnega škandala ali izgube ugleda. Kesanje naj:

Izvira iz **ljubezni do Boga in bližnjega**, ne iz strahu pred pravnimi posledicami.

Vsebuje **javno priznanje**, ne pa skrivanja za nejasnimi ali pravniškimi izrazi. Vključi **prevzem odgovornosti vodstva**, tudi če osebno niso krivi, a so imeli korist od tišine.

Cerkev mora pokazati **skupinsko ponižnost**, podobno kot svetopisemski Izrael, ko je priznal **narodne grehe**.

3. IZPOVED GREHOV

»ZATO IZPOVEDUJTE GREHE DRUG DRUGEMU.« (JAK 5,16)

Izpoved mora biti **odkrita in jasna**. To pomeni:

Javno in konkretno poimenovanje zločinov (npr. zlorabe, manipulacija, duhovna izkoriščanja).

Priznanje **institucionalnih zatajitev** – zamude, nevero, pomanjkanje odziva.

Ustvarjanje prostora za **glas žrtev** kot del cerkvene izpovedi.

Izogibanje evfemizmom in sprejemanje boleče resnice kot **del procesa ozdravljenja**.

4. ZADOŠČEVANJE (POKORA IN ODVEZA)

»OBRODITE VENDAR SAD, VREDEN SPREOBRNENJA.« (Mt3,8)

Pokora ne sme ostati pri simbolnih dejanjih, ampak mora vključevati:

Konkretna zadoščevanja: krogi poslušanja, odškodnine, terapija za žrtve, vseživljenjska oskrba, če je potrebna.

Strukturne reforme: varovalne politike, odgovornost, vključevanje laikov v nadzor.

Odstranitev storilcev in omogočevalcev iz službe, kjer je to potrebno.

Odveza ni samoumevna – odpuščanje pride po **resnični spremembi in spreobrnjenju**.

Žrtve niso dolžne odpustiti – odpuščanje je milost, ne zahteva.